

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Miracle
Danielle Steel

Copyright © 2005 Danielle Steel



Lira

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

 www.lirabooks.ro

Miracolul

Danielle Steel

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nechiti
Corector: Cristiana Miu

Copertă: Andrei Gamarț

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEEL, DANIELLE

Miracolul / Danielle Steel; trad.: Raluca Mățiș.

–București: Litera Internațional, 2012

ISBN 978-606-600-679-8

I. Mățiș, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DANIELLE STEEL

Miracolul

Traducere din limba engleză
Raluca Mățiș



Lira

„... toată înțelepciunea omenească era cuprinsă
în aceste două cuvinte: Așteaptă și Speră!“

ALEXANDRE DUMAS,
Contele de Monte Cristo

capitolul 1

Iahtul *Victory* înainta cu grație de-a lungul coastei, către vechiul port din Antibes, într-o zi ploioasă de noiembrie. Marea era agitată, iar Quinn Thompson stătea tăcut pe punte, uitându-se în sus la vele, savurând ultimele minute pe care avea să le petreacă la bordul său. Nu-i păsa de vremea rea sau de ziua cenușie, nici măcar de valurile năvalnice. Era un marinar înverdat și cu experiență. *Victory* era un iaht de patruzeci și cinci de metri, cu motoare auxiliare, pe care-l închiriasse de la un partener de afaceri din Londra. Proprietarul iahtului suferise pierderi importante în afaceri în anul acela, și Quinn fusese bucuros să poată închiria vasul din luna august. Îl folosise bine, și timpul petrecut la bord îi priise în toate privințele. Era sănătos, puternic, și mai împăcat cu sine decât fusese la începutul croazierei. Era un bărbat frumos, viguros, cu o înfățișare tinerească. Și mai mult ca oricând de luni de zile, era resemnat cu soarta lui.

Urcase la bordul iahtului în Italia, și după aceea petrecuse o vreme în apele spaniole și franceze. Dăduse peste o zonă cunoscută ca agitată în Golful Lions și fusese încântat să simtă fiorii provocați de o furtună scurtă și neașteptată. După aceea se îndreptase spre Suedia și Norvegia, și se întorsese încet prin câteva porturi germane. Era pe iaht de trei luni și își petrecuse acest timp cu folos. Îi oferise tot răgazul de care avea nevoie să fie departe, timp pe care-l folosise să se gândească și să-și revină după ceea ce se întâmplase. Își amânase cu luni întregi întoarcerea în California. Nu avea nici un motiv să meargă acasă. Dar venea iarna și știa că nu mai putea să zăbovească multă vreme. Proprietarul iahtului și-l dorea în Caraibe, să-l folosească el însuși de Crăciun, după cum discutaseră

la închirierea lui. Quinn plătise o avere pentru cele trei luni la bordul lui *Victory*, dar nu regreta nici un bănuț. Prețul piperat al închirierii nu însemna nimic pentru Quinn Thompson. Și-l putea permite, și încă mult mai mult. Din punct de vedere material și profesional, fusese un om foarte norocos.

Timpul petrecut la bord îi folosise și să-i reamintească de pasiunea pe care o avea pentru navigație. Nu-l deranja singurătatea, de fapt o prefera, și echipajul era expert și discret. Fuseseră impresionați de abilitățile lui și-și dăduseră seama foarte repede că știa mai multe despre *Victory*, despre cum să navigheze repede și bine, decât proprietarul lui, care nu știa mai nimic. Mai mult ca orice, pentru Quinn, iahtul se dovedise atât un mijloc de evadare, cât și un adăpost agreabil. Îi plăcuseră în mod deosebit momentele petrecute în fiorduri, frumusețea lor austeră părănd să i se potrivească mult mai mult decât porturile festive sau romantice ale Mării Mediterane, pe care le evitase cu asiduitate.

În timp ce stătea pe punte avea bagajele pregătite în cabină și, deja familiarizat cu eficiența echipajului, știa că, în doar câteva ore de la plecarea lui, orice urmă a prezenței lui la bord va fi dispărut. Echipajul avea cinci membri bărbați și o femeie, soția căpitanului, care lucra ca stewardesă. Ca și ceilalți, și ea fusese discretă și politicoasă, și rareori vorbise cu el. La fel ca proprietarul, întregul echipaj era britanic. El și căpitanul se bucuraseră de o relație confortabilă și respectuoasă.

– Scuze pentru zguduirea de mai înainte, îi zise căpitanul cu un zâmbet, venind lângă Quinn pe punte.

Îl cunoștea deja suficient ca să știe că nu se supărase. Quinn se întoarse să-i facă un semn din cap, nederanjat de valurile ce se spărgeau peste proră și de ploaia care se revărsa peste ei. Purta echipament de vremea rea și, de fapt, îi plăceau provocarea unei navigări dificile, pe marea agitată, și furtuna ocazională. Singurul lucru care nu-i

plăcea era să plece. Quinn și căpitanul își petrecuseră multe ore vorbind despre navigație și despre locurile pe unde fuseseră. Iar căpitanul era impresionat de numeroasele călătorii ale lui Quinn, și de cunoștințele lui vaste.

Quinn Thompson era un om cu multe fețe și multe roluri, o legendă în lumea finanțelor internaționale. Proprietarul iahtului îi spusese căpitanului înainte de sosirea lui Quinn că fusese un om cu origini modeste care făcuse o avere imensă. De fapt, nu ezitase să-l numească genial, și acum, după trei luni petrecute pe vas cu el, căpitanul îi împărtășea părerea. Quinn Thompson era un om admirat de mulți, temut de unii, urât de puțini, uneori pe bună dreptate. Quinn Thompson era direct, sigur pe el, puternic, misterios în unele privințe și neabătut în ceea ce-și dorea. Era un om cu idei infinite, o imaginație nemărginită în domeniul său, și care folosea puține cuvinte, în afară de momentele când era într-una dintre rarele lui stări expansive, pe care căpitanul le apreciașe, mai ales după câteva pahare de coniac. În cea mai mare parte, cei doi menținuseră subiectul conversațiilor lor la navigație, un subiect care le făcea plăcere amândurora, mai mult ca oricare altul.

Căpitanul știa despre Quinn că-și pierduse soția în primăvara trecută, și Quinn o menționase o dată sau de două ori. Existau momente când avea o expresie tristă, și la început avusese câteva zile sumbre. Dar în majoritatea orelor pe care le petrecuseră unul lângă celălalt pe punte, Quinn nu dezvăluise nimic despre el. Căpitanul știa că avea și o fiică, pentru că o pomenise o dată, dar Quinn rareori vorbea despre ea. Era un om care își exprima fără reținere ideile, dar rareori sentimentele.

– Ar trebui să-i faceți domnului Barclay o ofertă pentru *Victory*, zise cu speranță căpitanul, în timp ce echipajul cobora velele.

Porni motorul, uitându-se peste umăr la Quinn în timp ce se antrona de port. Quinn zâmbi ca răspuns.

Nu zâmbea des, dar merita să aștepți rarele momente când o făcea. Îi luminau fața ca soarele de vară. Restul timpului, și mult mai frecvent, părea pierdut în iarnă. Iar când râdea, era o cu totul altă persoană.

–M-am gândit la asta, recunoscui Quinn, dar nu cred că o să-l vândă.

Înainte să-l închirieze, Quinn îl întrebese pe John Barclay dacă era vreo șansă să i-l vândă, dar Barclay spusese că numai dacă era nevoit și recunoscuse că ar prefera să renunțe mai degrabă la nevastă și la copii decât la iaht, un punct de vedere pe care Quinn îl înțelegea și-l respecta. Nu repetă însă comentariul către căpitan. Dar în ultimele trei luni, Quinn se îndrăgostise de ideea de a-și cumpăra un iaht propriu. Nu mai avusese unul de ani de zile, și acum nu mai era nimeni care să-l împiedice.

–Ar trebui să aveți o barcă, domnule, spuse căpitanul cu prudență.

I-ar fi plăcut să lucreze pentru el. Quinn era dur, dar corect, respectuos și era foarte palpitant să călătorești cu el. Făcuse cu *Victory* unele lucruri și se dusese în locuri în care John Barclay n-ar fi avut curajul și nici n-ar fi visat să meargă. Întregului echipaj îi plăcuseră cele trei luni petrecute călătorind cu Quinn Thompson. Și Quinn se gândise să cumpere sau să-și construiască un iaht încă din august, mai ales acum, că se încheiaseră lunile la bordul lui *Victory*. Ar fi soluția perfectă de a scăpa din San Francisco. Se hotărâse deja să-și vândă casa și se gândea să-și cumpere un apartament undeva în Europa. La șizeci și unu de ani, se pensionase de aproape doi ani, și acum, că Jane nu mai era, nu mai avea nici un motiv să rămână în San Francisco. Știa că un iaht i-ar readuce bucuria în viață. De fapt, *Victory* o făcuse deja. Ura faptul că oamenii se dezamăgeau atât de des unii pe alții. Dar bărcile nu făceau asta niciodată.

–Am ajuns și eu la concluzia asta azi-dimineață, zise încet Quinn.

Ura gândul că trebuia să părăsească *Victory*, și știa că peste două zile iahtul va porni către Gibraltar, și apoi la St Martin, unde proprietarul său va urca la bord împreună cu soția și copiii. Prețul pe care-l plătitese Quinn ca să-l închirieze îl ajută pe Barclay să-și permită iahtul, și, financiar, pentru el reprezentase o gură de oxigen. Ca urmare, va mai rămâne cu siguranță în posesia lui pentru cel puțin încă un an.

–Ai auzit cumva de vreun vas comparabil, care să fie de vânzare în momentul de față? întrebă Quinn cu interes, în timp ce căpitanul își ținea privirea drept înainte, urmărind cursul pe care-l aveau intrând în canal, și gândindu-se la întrebare.

–Nimic la standardele dumneavoastră, presupun, nu un vas cu pânze.

Apăreau mereu la vânzare nave motorizate, dar vase cu pânze de calibrul pe care l-ar voia Quinn erau mai greu de găsit. În majoritatea cazurilor, proprietarii lor le iubeau – și nu doreau să se despartă de ele cu ușurință. Se gândea încă la asta când li se alătură secundul, iar căpitanul îi puse și lui întrebarea; Quinn fu intrigat să vadă că tânărul dădu aprobator din cap.

–Am auzit de una acum două săptămâni, când am plecat din Norvegia. Nu e gata încă, dar e de vânzare. E încă într-un șantier naval în Olanda. Bob Ramsay a comandat-o anul trecut, și tocmai s-a hotărât s-o vândă. Vrea una mai mare. Am auzit că asta de vânzare e o frumusețe.

Toți cei trei bărbați știau că așa trebuia să fie dacă fusese comandată de Bob Ramsay, care era un navigator de renume, cu trei iahturi frumoase cu care concura la toate cursele europene și, în general, câștiga toate premiile. Era un american cu o soție de origine franceză și locuiau în Paris. Era un erou al lumii navigației internaționale, și toate navele pe care le construiau erau comandate

– Știi pe ce șantier e? se interesă Quinn, întrebându-se dintr-odată dacă nu cumva acesta era răspunsul la rugăciunile lui, iar tânărul se însufleți.

– Da. Pot să-i sun pentru dumneavoastră, dacă vreiți, de îndată ce ajungem în port.

Quinn pleca la Londra cu un avion în după-amiaza aceea, unde avea să-și petreacă noaptea la un hotel, urmând ca a doua zi dimineața să zboare la San Francisco. O sunase pe fiica lui, Alex, în Geneva, ca să aranjeze o întâlnire înainte să se întoarcă acasă, dar Alex îi spusese că era prea ocupată cu copiii.

Știa motivul adevărat pentru care nu dorea să-l vadă, și nu mai avea energia să se certe pentru asta. Bătăliile dintre ei erau prea amare și aveau loc de prea mult timp. Alex nu-l iertase niciodată pentru ceea ce ea considera că erau eșecurile lui ca tată din vremea copilăriei ei. Și îi spusese cu luni înainte că nu-l va ierta niciodată pentru faptul că o chemase atât de târziu după ce mama ei se îmbolnăvisese. De fapt, Quinn înțelegea acum că doar speranța oarbă și negarea realității îl împiedicaseră s-o sune mai devreme. Atât el, cât și Jane refuzaseră să creadă că aceasta chiar va muri. Își spusese mereu în sinea lor și unul altuia că Jane va supraviețui. Iar pe când Jane acceptase să-l lase s-o sune pe fiica lor, nu mai erau decât câteva zile până la sfârșit. Și nici atunci nu se gândiseră că va muri. Se întreba uneori dacă el și Jane doriseră să fie singuri în ultimele ei zile, și de aceea, în mod subconștient, refuzaseră s-o includă și pe Alex.

Când Alex sosise acasă să-și vadă mama, boala făcuse deja ravagii asupra ei. Alex sosise cu doar două zile înainte ca Jane să moară, și în această perioadă fie suferea de dureri atât de înfiorătoare, fie era atât de puternic sedată, încât Alex aproape că nu putuse vorbi deloc cu ea, în afara unor rare momente de luciditate, când Jane continua să insiste că va fi bine. Alex fusese zguduită și amorțită de durere și de șoc, și cuprinsă de o furie arzătoare împotriva

tatălui ei. Toată nefericirea și sentimentul de pierdere pe care le simțea le canalizase în resentimentele pe care le avea deja împotriva lui, și flăcările dezamăgirii, durerii și chinului ei se ridicară într-o vâlvătaie de furie și de revoltă. După ce se întorsese acasă, îi trimisese lui Quinn o scrisoare înveninată și îndurerată, și luni de zile după aceea nu-i răspunsese la nici unul dintre telefoanele lui. În ciuda rugămintilor finale ale lui Jane să se împace și să aibă grijă unul de celălalt, după moartea soției lui, Quinn aproape se dăduse bătut în privința lui Alex. Știa cât de supărată ar fi fost Jane din cauza înstrăinării dintre ei și îi părea foarte rău de asta, dar nu avea ce face. Și în inima lui, se gândea că Alex avea dreptate. Fără să vrea, el și Jane îi furaseră ultimele momente ale vieții mamei ei, în care să-și ia rămas-bun de la ea.

Cu două zile înainte, îi dăduse un telefon de pe *Victory*, într-o ultimă încercare zadarnică să ia legătura cu ea, și fusese întâmpinat de o răbufnire înghețată. Nu părea să existe nici o cale să construiască un pod peste această prăpastie, și furia ei din cauza copilăriei mocnise prea multă vreme.

De-a lungul tuturor anilor în care-și construisese imperiul, Quinn nu-și petrecuse aproape deloc timpul cu Jane și cu copiii. Jane îl iertase, ea înțelesese totdeauna ce făcea el și ce însemna asta pentru el, și nu-i făcuse niciodată reproșuri. Fusese mândră de victoriile lui, oricât o costaseră pe ea personal. Dar Alex ajunsese să-l urască pentru absențele lui și pentru aparenta lui lipsă de interes în legătură cu viața ei. Îi spusese asta în ziua înmormântării, și despre furia ei că nu fusese avertizată de gravitatea bolii mamei ei. Și, deși avea aspectul fragil al mamei ei, era la fel de dură ca el – în unele privințe, chiar mai dură. Era la fel de neabătută și de neiertătoare cum fusese și el, deseori în trecut. Și acum nu avea cum să se apere în fața furiei ei. Știa că avea dreptate.